

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.920 van 29 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJINI, die loco advocaat P. LYDAKIS voor verzoekende partij verschijnt en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE voor verwerende partij verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Ghanese nationaliteit, komt in 2004 aan in België.

Op 7 april 2006 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 7 december 2006 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 december 2006 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 februari 2007 wordt verzoeker door de politie van Geel aangetroffen en er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 23 juli 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 20 juni 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij art 9bis, zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde vertegenwoordiging.

Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: Samenwonen volgens de omzendbrief van 30-09-1997, intentie om te huwen, nooit in aanraking gekomen met het gerecht, vrees voor terugkeer, integratie en art. 8 van het EVRM, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

De betrokkene volgt niet de voorgeschreven procedure uit het B.S. van 14-11-1997. Deze vermeldt: “indien de vreemde partner reeds gemachtigd is tot verblijf in België, kan de aanvraag ingediend worden in België, overeenkomstig art. 9, lid 3, van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In de andere gevallen moet de aanvraag ingediend worden bij een Belgische diplomatieke of consulaire post overeenkomstig art. 9, lid 2, van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

De betrokkene is echter niet gemachtigd tot een verblijf in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Een tijdelijke scheiding van de partner verhindert de betrokkene ook niet een aanvraag in te dienen in het land van herkomst conform art. 9§2 van de wet van 15-12-1980.

Het feit dat de betrokkene de intentie heeft om te huwen vormt geen buitengewone omstandigheid. De betrokkene kan steeds een aanvraag tot het bekomen van een visum met het oog op een huwelijk indienen in het land van herkomst conform art. 2 van de wet van 15-12-1980.

De meerderheid van de vreemdelingen in België zijn nog nooit in aanraking gekomen met het gerecht. Dit element kan dan ook bezwaarlijk als buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Wat betreft het gevaar en de ingeroepen vrees voor terugkeer naar het land van herkomst; betrokkene dient zijn bewering te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie en kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België toelaat.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd is vormt geen buitengewone omstandigheid. De betrokkene heeft zijn integratie mogelijk te danken aan zijn illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM kan worden gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn partner. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit gesteld heeft van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.

Bijgevolg is de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar met het recht op een gezinsleven. Betrokkene verblijft momenteel illegaal op het grondgebied, wat een strafbaar feit is volgens de vreemdelingenwet. Art. 8 EVRM verzet zich niet tegen het ingrijpen in het familieleven wanneer dit ter voorkoming van een strafbaar feit is gebeurd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

«Wat de afwezigheid betreft van motivatie in hoofde van de Vreemdelingendienst in haar beslissing van 20 juni 2008 ten opzichte van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten.

In termen van beslissing heeft de Vreemdelingendienst besloten de verzoeker het voordeel van de toepassing van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980 niet te gunnen er vanuit gaande dat dit concubinaat tussen de verzoeker die niet toegelaten is tot verblijf en Mevrouw O.

De Vreemdelingendienst beschouwend dat er geen enkele aantasting is van het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens door de Heer A. Y. terug te sturen naar Ghana om er de geëiste papieren op te vragen zoals voorzien in het artikel 9 alinea 2 van de Wet van 15.12.1980.

Men dient eerst te herinneren aan wat men onder uitzonderlijke omstandigheden verstaat zoals voorzien in het artikel 9 alinea 3:

"§ 1 Bij uitzonderlijke omstandigheden en bij de conditie dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de aanvraag tot verblijf aangevraagd worden bij de Burgemeester van de plaats waar hij woont, dat deze het aan de Minister of zijn gemachtigde zal overmaken. Als de Minister of zijn gemachtigde het verblijf toekent, zal deze in België uitgeleverd worden.

De conditie is niet van toepassing voor de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt

- Voor de asielaanvrager waarvan de aanvraag geen definitieve beslissing gekregen heeft of die een verhaal ingediend heeft in bij de administratieve cassatie dat aanvaardbaar verklaard werd in overeenstemming met het artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en tot op het ogenblik dat het verhaal niet aanvaardbaar verklaard is

- Voor de vreemdeling die geldig zijn onmogelijkheid aantoonde om in België de vereiste documenten te bekomen

§ 2. Zonder nadeel van de andere elementen van de aanvraag, kunnen slechts als uitzonderlijke omstandigheden weerhouden worden en onontvankelijk verklaard worden:

1. De elementen die al aangevoerd werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51, en die reeds verworpen werden door de asielinstanties, met uitzondering van de verworpen elementen daar ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève zoals bepaald door het artikel 48/3 en de criteria voorzien door het artikel 48/4 op gebied van subsidiaire bescherming of wegens het feit dat ze niet releveren van de bevoegdheid van deze instanties;

2. Elementen die aangevoerd hadden moeten zijn gedurende de procedure van de behandeling van de asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51, voor zover ze bestaan en door de vreemdeling gekend waren voor het einde van de procedure;

3. De elementen die al aangevoerd werden bij een vorige aanvraag van machtiging tot verblijf in het Koninkrijk;

4. De elementen die aangevoerd werden in het kader van een aanvraag van machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9ter".

Menigmaal ondervraagd, heeft de Raad van State eerst het probleem geregeld van de notie van uitzonderlijke omstandigheden.

"Door uitzonderlijke omstandigheden dient men elke omstandigheid te verstaan dat de vreemdeling die in België verblijft verhinderd zich tijdelijk naar zijn land van oorsprong te begeven om er de nodige formaliteiten ter indiening van een machtiging tot verblijf te bekomen uit te voeren" (zie namelijk RvS. 19 oktober 1988, arrest 97.528).

Anderzijds werd er uitgesproken (zie RvS, 9 april 1998, arrest 73.025 RDE 1998, nr. 97, p. 69 en RvS 10 april 1998 RDE, 1998, nr. 97, p. 73) dat de " uitzonderlijke omstandigheden" bedoeld door de alinea 3 van het artikel 9 geen geval van overmacht moeten vormen (RS 12 maart 2004, arrest 129.228 RDE nr. 127, 2004, p. 68-70) RS 9 december 2002, arrest 113.427 APM, februari 2003, p. 20 en RvS 8 februari 2002, arrest 103.410 RDE nr. 117, 2002, p. 136).

Het is zelfs niet vereist dat de omstandigheden een onvoorzien karakter vertonen en uitgesloten dat ze gedeeltelijk resulteren uit de houding van de persoon die ze aanhaalt, voor zover dat deze houding getuigt van een normale voorzichtigheid en diligence en niet voorkomt als zijnde wel overwogen handeling om de betrokkene persoon in een moeilijke situatie te plaatsen in geval van repatriëring" (RS 3 oktober 2001, arrest 99.424 en RS 1 april 2004, arrest 130.055, RDE nr. 128, 2004, p. 187-190).

In het algemeen, werden juist de voorbereidende werken van de afwijking voorzien door het artikel 9 alinea 3 zodanig aangepast, om de " verontrustende situaties die met menselijkheid dienen behandeld te worden " te voorkomen.

Er werd uiteindelijk geoordeeld dat "het uitzonderlijk karakter van de door de vreemdeling aangehaalde omstandigheden in elk afzonderlijk geval door de overheden onderzocht dienen te worden. Dat als het

bestaan van buitengewone omstandigheden herkend zijn, de Minister of zijn gemachtigde onderzoekt of de door de betrokkene aangehaalde redenen om een machtiging tot verblijf te bekomen gegrond is. Dat het onderzoek van de aanvraag op twee aspecten, deze van de ontvankelijkheid en deze ten gronde, in geen geval uitsluiten dat een feit, en een uitzonderlijke omstandigheid is die hem toelaat een aanvraag in te dienen in België en een reden die een toekenning van machtiging van verblijf rechtvaardigt" (RvS, Arrest nr. 73.025 van 9 april 1998).

De Raad van State heeft dan beschouwd dat buitengewone omstandigheden door de volgende elementen gevormd konden worden in de zin van de alinea 3 van artikel 9:

- Materiële moeilijkheden (schoolgang van de kinderen: RvS 20 juni 2000, nr. 80076; gevolgd van een opleiding, afwezigheid van Belgische diplomatieke post, RvS nr. 73013, 7 april 1998);
- Politieke of aan de situatie in het land van oorsprong heersende moeilijkheden (RvS 93860, 6 maart 2001;
- Psychologische moeilijkheden (posttraumatische stress, verbonden aan de in het land heersende situatie);
- Affectieve moeilijkheden (verbonden aan het bestaan van familiale banden: RvS nr. 100587: RS 20 juni 2000, nr. 88076);
- Juridische moeilijkheden (staat van staatloze: RvS nr. 75896, 23 september 1998).

Uit wat juist hierboven aangehaald werd spruit voort dat een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van het artikel 9 alinea 3 en dan ook bij dezelfde gelegenheid in de zin van het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980 omstandigheden kunnen zijn van affectieve aard.

Dat uit de rechtspraak, zowel van de Raad van State als dat van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een getrouwde persoon te verplichten terug te keren naar zijn land van oorsprong om er de geëiste toelatingen aan te vragen in het kader van een familiale hergroepering duidelijk onevenredig is ten opzichte van het respect van het artikel 8 voor de eenvoudige en goede reden dat deze persoon zonder de minste moeite de machtiging tot verblijf zal krijgen maar het risico loopt verschillende maanden gescheiden te moeten leven van zijn familie in afwachting van het verkrijgen van zijn visum tot familiale hergroepering.

Dat deze rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van matrimoniale bindingen van toepassing kan zijn in het kader van relaties in concubinaat.

Dat inderdaad, de vreemdelingendienst niet betwist dat de Heer A. nu sinds menige maanden om niet te zeggen verschillende jaren samenwoont met Mevrouw E. O., met wie hij een echt koppel vormt.

Reden voor de welke de betrokkenen dus deze aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend hebben op basis van het ministerieel rondschriften van 30/09/1997 betreffende het samenwonen.

Dat in het kader van deze aanvraag tot verblijf van 9bis van de maand april 2007, de verzoeker en zijn gezellin alle nodige documenten hadden voorgelegd betreffende de te eerbiedigen regels in het kader van dit ministerieel rondschriften betreffende het concubinaat.

Dat de Heer A. te verplichten terug te keren naar zijn land van oorsprong, in dit geval Ghana, om er een aanvraag tot machtiging tot verblijf aan te vragen dat hij in rechte mag ontvangen wegens het feit dat het niet om een huwelijk gaat maar over een gewoon concubinaat schijnt duidelijk een onevenredige aantasting te vormen tegen het respect van het privaat en familiaal leven van de betrokkene zoals voorzien in het artikel 8 van het EVRM.

Dat inderdaad men zich dient te herinneren dat de notie van privaat en familiaal leven zoals door het artikel 8 van het EVRM voorzien stelt dat:

"§1, elke persoon heeft het recht op eerbied van zijn privaat familiaal leven, zijn domicilie en zijn briefwisseling".

§2, Er mag geen inmenging bestaan van een openbare overheid in de uitvoering van dit recht voor zover deze inmenging voorzien is door de wet en ze een maatregel vertegenwoordigt dal in een democratische gemeenschap, nodig is voor de nationale zekerheid en openbare veiligheid, voor het economisch welzijn van het land, voor de verdediging van de orde en de preventie van de strafrechtelijke inbreuken, voor de bescherming van de gezondheid, van de moraal of de bescherming van andermans rechten en vrijheden".

De Europese Conventie van de Rechten van de Mens: "Omvat in het recht op respect van het privaat leven, het recht relaties te onderhouden met anderen op emotioneel gebied om zijn eigen personaliteit te ontwikkelen (Jacques Vélou, Europese Conventie van de Rechten van de Mens R.P.D.B. Complementum VII Brussel, Bruylant 1990, p. 338).

"Onder het specifiek aspect van de inter-individuele relaties die zich weven tussen verschillende mensen gebonden door een type familiale band werd de notie van respect van het privaat leven in

artikel 8 omvat (OP.CITp. 95). Er werd zo geoordeeld dat deze notie in alle geval banden inhoudt tussen personen en of zijn kinderen (Europees Hof van de Rechten van de Mens 7/08/96) ".

Maar het concept van familiaal leven bedoeld door het artikel 8 beperkt zich niet enkel tot de families gegrond door een huwelijk maar kan andere relaties omvatten " (zie Arrest Marckx tegen België van 13/06/79 serie A, nr. 31, p. 14, §31).

Er bestaat geen twijfel dat de door de Heer A. gewezen banden onder het toepassingsgebied vallen van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens.

Te meer, dat het Europees Hof in Strasbourg, in zijn Arrest Rees van 17/10/86, serie A, nr. 106, p. 15, nr. 37 vermeldt dat: om de draagwijdte van de positieve verplichtingen die ten laste van de Staat vallen men op dat gebied een juist evenwicht diende te hebben tussen het algemeen interesse en het interesse van het individu en dat de criteria door het artikel 8 §2 geformuleerd op dat punt zeer nuttige indicaties vrij gaf".

Ten opzichte van deze criteria schijnt de situatie van de Heer A. geen uitgifte te vergen van een verdringsmaatregel.

Het is ten andere herkend dat de openbare overheden zich passief moeten onthouden aan de aan de individu's herkende vrijheden om hun privaat leven te lijden te tasten: "Maar deze overheden dienen actief te handelen om de mogelijkheid te leveren aan de individu 's hun familiale leven te leiden. Een inmenging in het uitvoeren van dat recht zou niet gerechtvaardigd zijn voor zover zij een van de door de Conventie beoogde en toegelaten doelstellingen vervolgt en dat ze nodig is in een democratische maatschappij.

Te meer dat de beperking tot de uitvoering en tot het respect van het familiaal leven evenredig is, t.t.z. dat ze een evenwicht teweeg brengt tussen de omvang van het familiaal leven en de belangrijkheid van de aan de openbare orde berokkende onrust (EC.R. Jacques Velu, p. 563, nr. 688). "

In zijn Arrest van 25 september 1986 (nr. 26.933 APM 86, nr. 8, p. 108) stelt de Raad van State dat:

"De Nationale Overheid moet een juist evenwicht tot stand brengen tussen de consideraties van openbare orde die de reglementering van de immigratie en deze die niet minder wichtig zijn betreffende de bescherming van het familiaal leven veronderstellen ".

Er spruit dus voort uit wat zo juist hierboven aangehaald werd dat er duidelijk een onevenredige aantasting is tot het respect van het privaat en familiaal leven gezien dat zoals hierboven herinnerd de bescherming voorzien door het artikel 8 van het EVRM niet alleen de matrimoniaal relaties omvatten maar ook het geheel van de familiale relaties in de brede zin t.t.z. ook in de relaties tussen bijzitters.

Dat de beslissing van de Vreemdelingendienst dan ook inadequaat gemotiveerd is ten opzichte van het respect van het artikel 8 van het EVRM."

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf terecht werd geweigerd omdat verzoeker geen bewijs leverde van het bestaan van buitengewone omstandigheden. Verwerende partij benadrukt tevens dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd aangezien zij wel degelijk heeft geantwoord op de aangebrachte elementen en de vraag waarom deze argumenten niet in overweging werden genomen. Wat betreft de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) stelt verwerende partij dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat verzoeker definitief van zijn partner zal worden gescheiden zodat een terugkeer naar het land van herkomst om er op reguliere wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geen schending van het recht op gezinsleven inhoudt.

2.1.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker volledig zijn eerste middel.

2.1.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het feit dat de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom hij de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, hij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag met betrekking tot de ontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf het volgende aan:

“De aanvrager zal eerst aan de termen herinneren van het artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980, dat stelt dat:

“§ 1 Bij uitzonderlijke omstandigheden en bij de conditie dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de aanvraag tot verblijf aangevraagd worden bij de Burgemeester van de plaats waar hij woont, dat deze het aan de Minister of zijn gemachtigde zal overmaken. Als de Minister of zijn gemachtigde het verblijf toekent, zal deze in België uitgeleverd worden.

De conditie is niet van toepassing voor de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt

- Voor de asielaanvrager waarvan de aanvraag geen definitieve beslissing gekregen heeft of die een verhaal ingediend heeft in bij de administratieve cassatie dat aanvaardbaar verklaard werd in overeenstemming met het artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en tot op het ogenblik dat het verhaal niet aanvaardbaar verklaard is

- Voor de vreemdeling die geldig zijn onmogelijkheid aantoont om in België de vereiste documenten te bekomen

§ 2. Zonder nadeel van de andere elementen van de aanvraag, kunnen slechts als uitzonderlijke omstandigheden weerhouden worden en onontvankelijk verklaard worden:

1. De elementen die al aangevoerd werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51, en die reeds verworpen werden door de asielinstanties, met uitzondering van de verworpen elementen daar ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève zoals bepaald door het artikel 48/3 en de criteria voorzien door het artikel 48/4 op gebied van subsidiaire bescherming of wegens het feit dat ze niet releveren van de bevoegdheid van deze instanties;

2. Elementen die aangevoerd hadden moeten zijn gedurende de procedure van de behandeling van de asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51, voor zover ze bestaan en door de vreemdeling gekend waren voor het einde van de procedure;

3. De elementen die al aangevoerd werden bij een vorige aanvraag van machtiging tot verblijf in het Koninkrijk;

4. De elementen die aangevoerd werden in het kader van een aanvraag van machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9ter.

Menigmaal ondervraagd, heeft de Raad van State eerst het probleem geregeld van de notie van uitzonderlijke omstandigheden.

"Door uitzonderlijke omstandigheden dient men elke omstandigheid te verstaan dat de vreemdeling die in België verblijft verhindert zich tijdelijk naar zijn land van oorsprong te begeven om er de nodige formaliteiten ter indiening van een machtiging tot verblijf te bekomen uit te voeren" (zie namelijk RvS. 19 oktober 1988, arrest 97.528).

Anderzijds werd er uitgesproken (zie RvS, 9 april 1998, arrest 73.025 RDE 1998, nr. 97, p. 69 en RvS 10 april 1998 RDE, 1998, nr. 97, p. 73) dat de " uitzonderlijke omstandigheden" bedoeld door de alinea 3 van het artikel 9 geen geval van overmacht moeten vormen (RS 12 maart 2004, arrest 129.228 RDE nr. 127, 2004, p. 68-70) RS 9 december 2002, arrest 113.427 APM, februari 2003, p. 20 en RvS 8 februari 2002, arrest 103.410 RDE nr. 117, 2002, p. 136).

Het is zelfs niet vereist dat de omstandigheden een onvoorzien karakter vertonen en uitgesloten dat ze gedeeltelijk resulteren uit de houding van de persoon die ze aanhaalt, voor zover dat deze houding getuigt van een normale voorzichtigheid en diligence en niet voorkomt als zijnde wel overwogen handeling om de betrokkene persoon in een moeilijke situatie te plaatsen in geval van repatriëring" (RS 3 oktober 2001, arrest 99.424 en RS 1 april 2004, arrest 130.055, RDE nr. 128, 2004, p. 187-190).

In het algemeen, werden juist de voorbereidende werken van de afwijking voorzien door het artikel 9 alinea 3 zodanig aangepast, om de " verontrustende situaties die met menselijkheid dienen behandeld te worden " te voorkomen.

Er werd uiteindelijk geoordeeld dat "het uitzonderlijk karakter van de door de vreemdeling aangehaalde omstandigheden in elk afzonderlijk geval door de overheden onderzocht dienen te worden. Dat als het bestaan van buitengewone omstandigheden herkend zijn, de Minister of zijn gemachtigde onderzoekt of de door de betrokkene aangehaalde redenen om een machtiging tot verblijf te bekomen gegrond is. Dat het onderzoek van de aanvraag op twee aspecten, deze van de ontvankelijkheid en deze ten gronde, in geen geval uitsluiten dat een feit, en een uitzonderlijke omstandigheid is die hem toelaat een aanvraag in te dienen in België en een reden die een toekenning van machtiging van verblijf rechtvaardigt" (RvS, Arrest nr. 73.025 van 9 april 1998).

De Raad van State heeft dan beschouwd dat buitengewone omstandigheden door de volgende elementen gevormd konden worden in de zin van de alinea 3 van artikel 9:

- Materiële moeilijkheden (schoolgang van de kinderen: RvS 20 juni 2000, nr. 80076; gevolgd van een opleiding, afwezigheid van Belgische diplomatieke post, RvS nr. 73013, 7 april 1998);

- Politieke of aan de situatie in het land van oorsprong heersende moeilijkheden (RvS 93860, 6 maart 2001;

- Psychologische moeilijkheden (posttraumatische stress, verbonden aan de in het land heersende situatie);

- Affectieve moeilijkheden (verbonden aan het bestaan van familiale banden: RvS nr. 100587: RS 20 juni 2000, nr. 88076);

- Juridische moeilijkheden (staat van staatloze: RvS nr. 75896, 23 september 1998).

Deze aard van redenering dient ook aangepast te worden aan het nieuwe artikel 9 bis van de Wet van 15/12/1980 dat door de Wet van 15 september 2006 gewijzigd werd.

De aanvrager zal volgende elementen als buitengewone omstandigheden doen gelden:

De betrokkene prevaleert zich van zijn samenwonen met Mevrouw E. O. (...) en vraagt dus de toepassing van het ministerieel rondschrijven van 1997 betreffende het samenwonen.

De door dit rondschrijven voorziene condities zijn dus vervuld aangezien betrokkenen meerderjarig zijn en niet getrouwd.

Dat Mevrouw O. (...) over een definitieve machtiging tot verblijf in België beschikt.

Dat ze voor het ogenblik geholpen wordt door het O.C.M.W. van G.

Dat ze voorstelt de Heer A. (...) ter haren laste te nemen en dat deze laatste nooit last heeft gehad met het gerecht.

Dat de conditie van ontvankelijkheid dus vervuld is."

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

- *de samenwoning volgens de omzendbrief van 30 september 1997, de intentie om te huwen, nooit in aanraking gekomen met het gerecht, vrees voor terugkeer, integratie en artikel 8 EVRM vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.*
- *betrokkene volgt niet de voorgeschreven procedure uit het B.S. van 14 november 1997. Deze vermeldt immers dat indien de vreemde partner reeds gemachtigd is tot verblijf in België, de aanvraag om machtiging tot verblijf kan ingediend worden in België overeenkomstig artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet. In de andere gevallen moet de aanvraag ingediend worden bij een diplomatieke of consulaire post overeenkomstig artikel 9 lid 2 Vreemdelingenwet. Betrokkene die niet gemachtigd is tot een verblijf in België diende dus zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in zijn land van herkomst overeenkomstig artikel 9 lid 2 Vreemdelingenwet. Uit illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden.*
- *Een tijdelijke scheiding van zijn partner verhindert niet dat betrokkene zijn aanvraag in zijn land van herkomst moet indienen.*
- *het feit dat betrokkene de intentie heeft te huwen, vormt geen buitengewone omstandigheid die de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan rechtvaardigen. De betrokkene kan immers steeds een aanvraag tot het bekomen van een visum met het oog op een huwelijk, indienen in het land van herkomst overeenkomstig artikel 2 Vreemdelingenwet*
- *dat betrokkene nog niet in aanraking is gekomen met het gerecht vormt geen buitengewone omstandigheid vermits de meerderheid van de vreemdelingen in België nooit in aanraking komen met het gerecht.*
- *betrokkene roept gevaar en de vrees voor terugkeer naar het land van herkomst in maar hij staft deze bewering niet. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie en kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België toelaat.*
- *het feit dat betrokkene geïntegreerd is, vormt geen buitengewone omstandigheid, de betrokkene heeft immers deze integratie mogelijk te danken aan zijn illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden.*
- *tot slot, wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan gesteld worden dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn partner. Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit gesteld heeft van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen. Bijgevolg is de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar met het recht op een gezinsleven. Betrokkene verblijft momenteel illegaal op het grondgebied, wat een strafbaar feit is volgens de Vreemdelingenwet. Artikel 8 EVRM verzet zich niet tegen het ingrijpen in het familieleven wanneer dit ter voorkoming van een strafbaar feit gebeurt.*

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvraag van verzoeker.

In zijn middel meent verzoeker dat de bestreden beslissing inadequaat gemotiveerd is ten opzichte van het respect voor het artikel 8 EVRM. Volgens verzoeker is er immers een duidelijk onevenredige aantasting tot het respect van het privaat en familiaal leven vermits de bescherming voorzien door artikel 8 EVRM niet alleen de matrimoniaal relaties omvat maar ook het geheel van de familiale relaties in de brede zin, dus ook de relatie tussen samenwonenden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het

land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, lid 2 EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, lid 2 EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ’s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Verzoeker betwist trouwens niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 EVRM, maar is van mening dat het er een onevenredige aantasting is van zijn privaat en familiaal leven.

De Raad stelt vast dat verwerende partij, bij de beoordeling van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, een afweging maakte tussen het voorkomen van strafbare feiten en het recht op gezinsleven van verzoeker.

In casu wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM kan worden gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn partner. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit gesteld heeft van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen. Bijgevolg is de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar met het recht op een gezinsleven. Betrokkene verblijft momenteel illegaal op het grondgebied, wat een strafbaar feit is volgens de vreemdelingenwet. Art. 8 EVRM verzet zich niet tegen het ingrijpen in het familieleven wanneer dit ter voorkoming van een strafbaar feit is gebeurd.”

Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits hij voldoet aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfs-vereisten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoeker niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 EVRM, aannemelijk.

In het middel voert verzoeker tevens rechtspraak aan van de Raad van State over de notie “buitengewone omstandigheden”. Hij meent immers dat dit begrip ruimer moet worden geïnterpreteerd dan in huidige bestreden beslissing.

Het arrest nr. 97.528 van 6 juli 2001 (en niet van 19 oktober 1988, zoals verzoeker verkeerd weergeeft) betreft een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en zet uiteen dat de buitengewone omstandigheden niet de redenen betreffen waarom een vreemdeling gemachtigd wenst te worden om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, maar wel alle omstandigheden die de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen onmogelijk of buitengewoon moeilijk maken. Het arrest nr. 103.410 van 8 februari 2002 en enkele andere gelijklopende arresten overwegen dat buitengewone omstandigheden geen overmacht moeten uitmaken. Deze rechtspraak betreft een theoretische uiteenzetting over het begrip “buitengewone omstandigheden”, die evenwel geen afbreuk doet aan hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Het arrest nr. 73.025 van 9 april 1998 betreft een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin wordt overwogen dat het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in elke zaak afzonderlijk moet worden onderzocht en dat eenzelfde feit zowel een buitengewone omstandigheid in het kader van de ontvankelijkheid als een element van de aanvraag ten gronde kan uitmaken. Hierbij wordt evenwel opgemerkt dat de Raad van State sindsdien zijn rechtspraak verfijnd heeft en in meer recente arresten dan dit van 1998 een duidelijk onderscheid maakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden die worden aangevoerd in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag en anderzijds de elementen ten gronde die worden aangevoerd om aan te tonen dat men aanspraak maakt op een verblijf van langer dan drie maanden in België (RvS 12 oktober 2000, nr. 90.214; RvS 12 juli 2001, nr. 97.807; RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 12 juli 2002, nr. 109.214; RvS 7 november 2003, 125.237; RvS 3 december 2003, nr. 126.022; RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 4 december 2006, nr. 165.486).

Verzoeker voert vervolgens vijf arresten aan waaruit blijkt dat welbepaalde elementen als buitengewone omstandigheden werden aanvaard, ondermeer het arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000 betreffende een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid waarin wordt overwogen dat het een appreciatiefout uitmaakt dat de minderjarigheid van verzoeker, het onderbreken van zijn schoolcarrière, de opschorting van de familiale banden tussen hem en zijn zus en schoonbroer en het bestaan van een feitelijke voogdij die momenteel wordt omgezet in gehomologeerde voogdij, niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard. Verzoeker, die meerderjarig is en wenst te huwen, kan zich niet met goed gevolg op dit laatste arrest beroepen. Nochtans voert hij dit aan om aan te tonen dat uit dit arrest kan worden afgeleid dat buitengewone omstandigheden ook omstandigheden van affectieve aard kunnen zijn en dat hij daarom, als persoon die wenst in België in het huwelijk te treden, zijn aanvraag in België moet kunnen indienen. Deze eigen interpretatie van de rechtspraak gaat evenwel niet op en toont niet aan dat de gemachtigde van de minister in casu op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van de reeds in zijn aanvraag aangehaalde elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de door verzoeker ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

«Wat het niet respecteren betreft van het proportioneel respect door de Vreemdelingendienst op 20 juni 2008

In dat opzicht, zou men moeten herinneren aan wat men door het principe van proportionaliteit verstaat: "de proportionaliteit vergt een individueel examen van elk bijzonder geval en is eng verbonden met een verplichting van motivatie die juist een stereotypische nadering uitsluit van de diverse situaties die tussen kunnen komen.

De auteur, van een maatregel waarvan het proportioneel karakter juist onderzocht wordt, ten opzichte van het doel dat het vervolgt, de proportionaliteit dringt een verplichting op van motivatie dat niet terug brengt tot een loutere formele verplichting, maar die daarbuiten veronderstelt dat elk element van de betwiste beslissing gerechtvaardigd wordt in wat ze deze verplichting opdringt" (Olivier DE SCHUTTER, La proportionnalité de l'éloignement des étrangers pour motif d'ordre public, RDE 97, p. 177)..

Het behoort de Vreemdelingendienst op afdoende wijze en met ernst op te zien naar de persoonlijke situatie van de Heer A. (...).

Dat duidelijk uit het administratief dossier van de Vreemdelingendienst uitkomt dat het concubinaat tussen de verzoeker en zijn bijzitster Mevrouw O. (...) niet betwist is.

Dat de Vreemdelingendienst schijnbaar de ernst van de relatie van concubinaat tussen de partijen overzien heeft.

Dat er dus duidelijk een slechte appreciatie geweest is van de situatie van de verzoeker en van de schade dat deze tamelijke lange verwijdering zou teweeg brengen zowel op het materieel als op het psychologisch gebied.

Dat er dus duidelijk een tekort geweest is aan respect van de proportionaliteit in hoofde van de Vreemdelingendienst.

2.2.2. In haar nota voert verwerende partij aan dat dit middel onontvankelijk is omdat verzoeker niet aanhaalt welke rechtsregels hij geschonden acht zodanig dat niet voldaan is aan artikel 39/69, § 1, lid 2, 4° Vreemdelingenwet.

2.2.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker volledig zijn tweede middel.

2.2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van het tweede middel op voldoende wijze blijkt dat verzoeker de schending van een algemeen rechtsbeginsel, meer bepaald het proportionaliteitsbeginsel, aanvoert, en dat hij die schending betreft op de bestreden beslissing. Het middel wordt bijgevolg ontvankelijk aangevoerd.

Er dient te worden benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Gelet op de analyse van het eerste middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van de redelijkheidsvereiste en dus ook het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk maakt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister een belangenafweging heeft gemaakt tussen het privé-leven van verzoeker en het naleven van de wet.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt dus niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.